

РЕШЕНИЕ

№ 11644

гр. София, 11.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Танка Цонева

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **3842** по описа за **2024** година докладвано от съдия Танка Цонева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от Началник група ОПП-СДВР чрез пълномощника му –юрк.И. срещу Решение № 5956/21.12.2023г. по НАХД № 13155/2022 г. по описа на СРС, НО, 101 състав. С обжалваното решение е отменено наказателно постановление /НП/ № 22-4332-015148 от 11.08.2022 г. на Началник група в отдел „Пътна полиция /ПП/ към Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с което на З. С. Ч. за нарушение на чл.175, ал.3 предл.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложена „глоба“ в размер на 200 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца. С решението също СДВР е осъдена да заплати на З. Ч. направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева.

Касаторът излага доводи за несъгласие с извода на СРС, че деянието не е осъществено от субективна страна. Подчертава се, че съгласно чл.18б, ал.1 от Наредба №I-45 от 24.03.2000г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно прекратяване и възстановяване на регистрацията на МПС и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни регистрираните ППП - по т.10 се прекратява служебно регистрацията при неизпълнение на задължението на

новия собственик да регистрира МПС, като в този случай наредбата не регламентира съобщаване на служебно прекратената регистрация. Визира се, че в тази хипотеза незнанието на закона не оправдава наказаното лице да е запознато с нормата на чл.143, ал.15 от ЗДвП, съгласно която, ако не изпълни задължението си в двумесечен срок да пререгистрира автомобила- служебно му се прекратява същата. С оглед това – знанието се предполагало и не се изисквало изрично да се уведомява собственика на автомобила. Ето защо, АНО правилно бил квалифицирал нарушението по чл.140, ал.1 от ЗДвП и е санкционирал нарушителя на основание чл.175, ал.3, предл.1 от ЗДвП.

По изложените съображения се отправя молба към съда да се произнесе с решение, с което да отмени въззивното решение и да потвърди издаденото наказателно постановление. При такъв изход на правния спор претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираните от насрещната страна разноски.

В проведеното по делото съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. М., която моли да се отмени въззивното съдебно решение, поради доказаност на нарушението и неправилно приложение на материалния закон от страна на СРС.

Ответникът З. Ч. се представлява от пълномощника си адв. В., която оспорва жалбата. Изразява становище, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение в касационното производство.

Прокурорът от СГП счита, че атакуваното решение на СРС е валидно, допустимо и правилно, поради което предлага същото да бъде оставено в сила.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което същата е процесуално допустима.

По съществото си касационната жалба е неоснователна, като съображенията за този извод на съда са следните:

С НП № 22-4332-015148/11.08.2022 г. е наложена „глоба“ в размер на 200 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от шест месеца на З. Ч., затова, че на 11.04.2022 г. в 12:30 часа в [населено място] управлявала по [улица] лек автомобил „А. А4 А.“ с рег. [рег.номер на МПС] , с посока на движение от Околовръстен път към [улица], като след спиране на водача за извършване на полицейска проверка се установило, че МПС е с прекратена регистрация на основание чл.143, ал.15 от ЗДвП.

Първоначално по случая била извършена проверка, като с постановление на наблюдаващия прокурор от 20.07.2022 г. е отказано да се образува досъдебно производство и материалите по прокурорската преписка са били изпратени на Началник ОПП- СДВР за преценка и реализиране на административнонаказателната отговорност на водача на МПС. В мотивите на постановлението прокурорът е приел, че не са събрани каквито и да било доказателства, че З.Ч. е била уведомена, че е била извършена служебна дерегистрация на управлявания лек автомобил, което изключвало субективната страна на деянието по чл.345, ал.2 от НК. Процесният лек автомобил бил закупен от З. Ч. на 23.12.2021 г., а впоследствие продаден – на

10.05.2022 г., за което бил регистриран договор за покупко – продажба на МПС. Междувременно регистрацията на автомобила била прекратена на 24.02.2022 г. на основание чл.143, ал.15 от ЗДвП. На инкриминираната дата -11.04.2022 г. лекият автомобил бил управляван от трето лице – С. В. Б..

За да постанови отмяната на издаденото НП, решаващите изводи на СРС са, че нарушението на чл.175, ал.3 от ЗДвП не е осъществено от субективна страната. Нарушителят не е знаел за служебно прекратената регистрацията, поради което след като няма знание, че управлява МПС с прекратена регистрацията, то същият не може да осъществи от субективна страна вмененото му във вина нарушение.

Касационният състав напълно споделя изводите на въззивния съд. Не е спорно, че чл.186, ал.1 от Наредба №I-45 от 24.03.2000г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно прекратяване и възстановяване на регистрацията на МПС и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни регистрираните ППП- регламентира в т.10 прекратяването служебно на регистрацията на МПС при неизпълнение на задължението на новия собственик да регистрира същото в 2-месечен срок от покупката. Не е спорно, че по наредбата това прекратяване не се съобщава, за разлика от други уредени случаи, но изложеното не може да доведе до извода, че законодателят с наредбата е въвел презумпция за знание на посоченото обстоятелство не само у новия собственик, но и у всяко трето лице, ползвало МПС. Това е така, защото дори да е презумпция, същата трябва изрично като изключение да е разписана, а не да се предполага и извежда от хипотезите на прекратяване, за които се изисква съобщаване до собственика. Изискването за уведомяване при прекратяване на регистрацията в тази хипотеза следва и от съпоставителното тълкуване на разпоредбата на [чл. 143, ал. 10 от ЗДвП](#) с разпоредбата на чл. 143, ал. 15 от закона, която предвижда единствено отбелязване в автоматизираната система на прекратяването на регистрацията на МПС, което не е регистрирано в двумесечен срок от придобиването му. Двете разпоредби очевидно включват различни елементи, което произтича от обстоятелството, че служебното прекратяване по чл. 143, ал. 10 от закона не е скрепено с точно определен срок. Оттук следва, че не може да се очаква от водачите да са могли да предполагат (т. е. не може да се приеме и форма на вина непредпазливост), че регистрацията е действително прекратена, както е в случая по [чл. 143, ал. 15 от ЗДвП](#).

Всичко гореизложено обуславя извод, че реално З. Ч. не е действала виновно, а от там извършеното от нея не съставлява административно нарушение. Съдът отбелязва, че има огромна разлика между това собственикът да не е изпълнил задължението си да регистрира в двумесечен срок придобитото МПС и между това да управлява съзнателно МПС, което е с прекратена регистрацията. АНО следва да има предвид, че независимо, че регистрацията се прекратява автоматично, то това не означава, че собственикът на МПС е съзнавал това обстоятелство. Единственият начин да се докаже това е като се установи знание на собственика, че регистрацията на неговото МПС е прекратена. Едва тогава може да се мисли за ангажиране на административнонаказателната му отговорност, в противен случай деянието се явява субективно несъставомерно, т. е. не е извършено виновно.

По изложените аргументи, настоящият касационен състав намира, че решението на районния съд е правилно и като такова следва да бъде оставено в сила, а подадената жалба да се остави без уважение, тъй като не е налице твърдяното от касатора отменително основание.

С оглед изхода от спора - в полза на ответника се дължат разноси, направени пред настоящата съдебна инстанция. Тъй като не са представени доказателства за извършването на такива – плащане на адвокатско възнаграждение, съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5956/21.12.2023 г. по НАХД № 13155/2022 г. по описа но СРС, НО, 101 състав, с което е отменено Наказателно постановление № 22-4332-015148 от 11.08.2022 г. на Началник група в ОПП- СДВР, с което на З. С. Ч. за нарушение на чл.175, ал.3 предл.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложена „глоба“ в размер на 200 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:.....

ЧЛЕНОВЕ: 1.....

2.....